

PILDE ȘI POVESTIRI

PENTRU COPII – vol. IV

Tipărite cu binecuvântarea

Înalt Prea Sfințitului CALINIC
Episcopul Argeșului

C U P R I N S

Precuvântare.....	5
Sfânta Parascheva de la Iași, rază a mângâierii.....	8
Părintele Nicolae.....	43
Înger bun și înger rău.....	44
Amin și aleluia.....	47
Cinstește pe tatăl tău și îți va fi ţie bine.....	48
Cele 14 pedepse date de Dumnezeu părinților care nu-și cresc copiii în frica și certarea Domnului.....	50
Episcopul milostiv.....	56
Pentru noi lucrează Dumnezeu.....	57
Antim Ivireanu.....	58
Sfaturi bune.....	62
Dumnezeu e pretutindeni.....	63
Sfântul Mucenic Alexandru cărbunarul.....	65
Predica izvorului.....	72
Tânăra cea credincioasă.....	73
Istoria celor şapte Sfinți din Efes.....	75
Despre judecățile lui Dumnezeu.....	97
Viața Sfântului mare Mucenic Fanurie.....	111
Conștiința curată.....	126

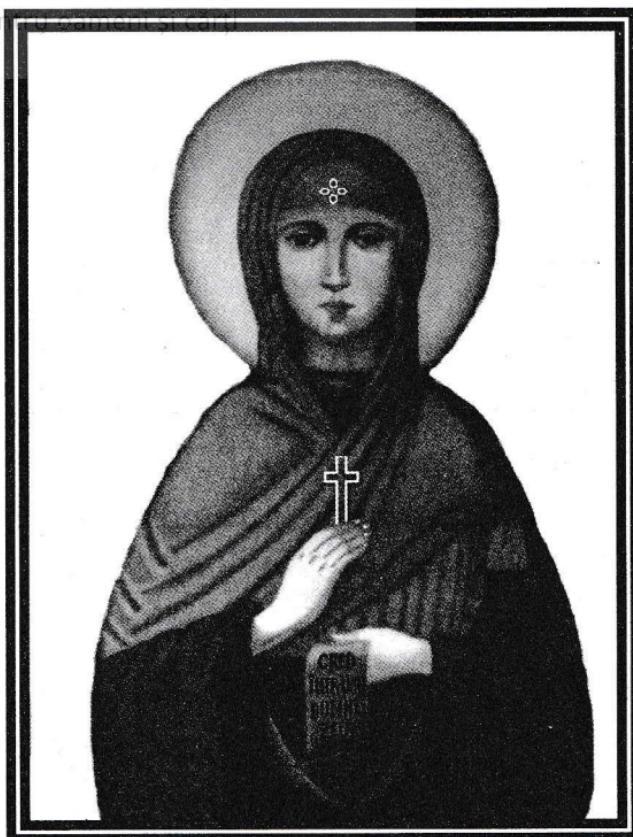
SFÂNTA PARASCHEVA DE LA IAȘI, RAZĂ A MÂNGÂIERII

„Oricine va voi să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa în toate zilele și să-Mi urmeze Mie”. (Luca 9, 23)

Pe la anul 1025 după Hristos, într-un frumos răsărit de soare, în orășelul Epivata, nu departe de vestita cetate a Bizanțului, își deschidea ochii fetița Parascheva. O bucurie nețărmurită cuprinsese sufletul cucernicilor săi părinți, care își plecară pios genunchii în caldă rugăciune de mulțumire către Stăpânul, ocrotitorul și orânduitorul a toate.

La bucuria venirii pe lume a acestui suflet ales se alătură și cerul cu seninul lui de azur și undele ca de marmură ale mării, ce se legănau domol chemând soarele să-și strălucească vesel razele lui sclipitoare. Copila, asupra căreia se revărsa toată dragostea părinților, care își doriseră foarte mult și o fetiță, fu crescută în cele mai sfinte sentimente. Starea lor era înfloritoare și puteau să se bucure întru Domnul Dumnezeu cu multă evlavie.

Parascheva fu deprinsă încă de mică în duhul dragostei de Biserică și de oameni, iar din casa Domnului era nelipsită. Cuvântul lui Dumnezeu îi fermeca inima și slujbele sfinte o făceau să se simtă cu sufletul în ceruri. Împlinise 12 anișori

când, într-o zi din Duminici, ducându-se singură la biserică Născătoarei de Dumnezeu, o schimbare profundă se produse în inima ei. Participând cu multă evlavie la dumnezeiasca Liturghie, când sosi timpul de a se citi Sfânta Evanghelie, își plecă smerită genunchii și atunci auzi, parcă pentru prima oară, cuvintele sfinte care-i răscoliră adânc sufletul și deveniră hotărâtoare pentru întreaga ei viață:

- „*Oricine va voi să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa în toate zilele și să-Mi urmeze Mie*” (Luca 9, 23).

Auzind aceste cuvinte, micuța dar înțeleapta

fetiță fu cuprinsă de mare har, încât din acea clipă se închină cu totul voii lui Dumnezeu.

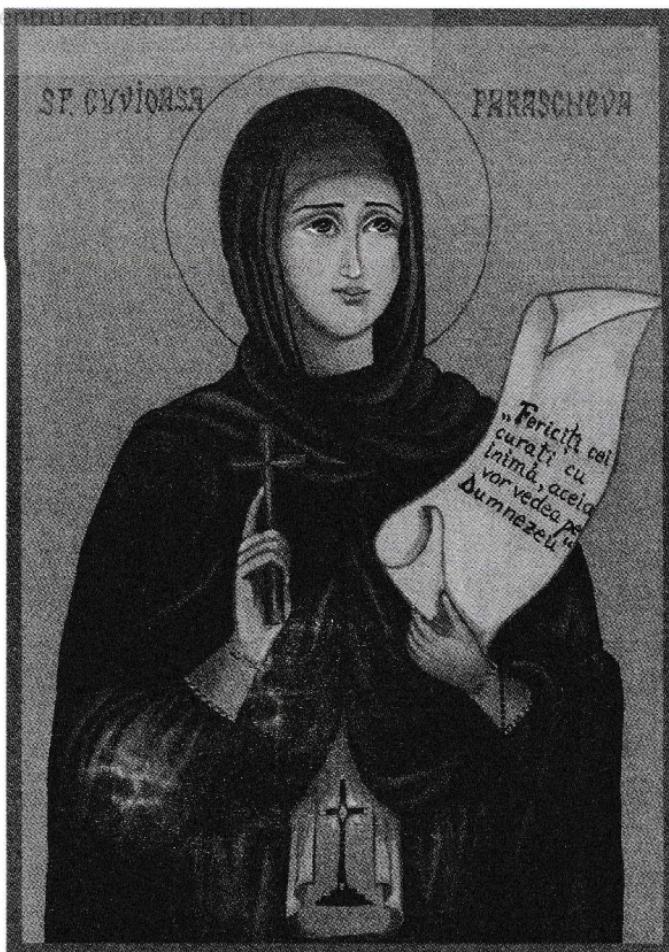
- Doamne! Își zise ea, Tu, Crucea și cunună de spini și hlamidă roșie ai purtat și oțet cu fieri ai gustat și piroanele Ti-au pătruns mâinile și picioarele Sfinte, iar eu port haine scumpe de mătase și trăiesc în dezմierdări. Tu ai cerut să-Ți urmăm, luându-ne crucea, dar eu nu am nici o cruce. Tu ai avut o cruce mare, dar eu nu am nici măcar una mică. Tu ai zis: „Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine...” Cum pot eu oare să mă lepăd de mine? Cu ce voi dovedi Iisuse, că m-am lepădat de mine și Ti-am urmat Ție?

Picuri de lumină se desprinseră de pe icoana lui Iisus din Iconostas și, în încăperea lăcașului dumnezeiesc, răsună puternic glasul creștinilor evlavioși: - *Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o mărim!* - pe care le murmură și Parascheva cu drag din adâncul inimii, rugându-se: „Vreau să port și eu Crucea Ta, Doamne, dar sunt micuță și slăbuță și nu știu cum să fac aceasta. Învăță-mă, Iisuse Hristoase! Ajută-mă, Doamne Iisuse Hristoase!”

Când, la terminarea slujbei, creștinii ieșiră din biserică, ieși și Parascheva, dar cu sufletul răscolut de ecoul cuvintelor evanghelice. În adierea vântului de toamnă, o frunză mică argintie se desprinse dintr-un pom și i se legănă în față, alene.

- Oooo! Sunt și eu o frunză, Iisuse Hristoase, bătută de vânt, care fără de Tine n-ajunge nimic. Ajută-mi, Doamne, să fiu mai mult decât o frunză, ajută-mi să Te urmez!

Respect pentru oamele sărate

Vântul de toamnă începuse să adie dinspre miază-noapte, nori grei se apropiau dinspre apus și păsările călătoare se îndreptau spre zări îndepărtate, presimțind sosirea zilelor grele de iarnă. Parascheva, deși doar un copil, mergea îngândurată și murmura în sine frânturi din cvintele Mântuitorului. Flacăra darului lui Dumnezeu i se lipise de suflet, căci sămânța căzuse pe pământ bun, încolțise și creștea acum în inima ei, fetița veghind-o cu mintea încordată. - „Cel ce vrea să vină după Mine...” Deodată, după

un colț de uliță, o copilă săracă, aproape goală, îi apără înainte. Flămândă, cu ochii plini de lacrimi, stătea ghemuită și tremura de frig.

- Ce faci aici, cum te cheamă? o întrebă Parascheva. De ce plângi?

Copilă cea săracă o privi cu neîncredere pe fetiță cea bogată dar, apoi, văzându-i blândețea, prinse curaj și-i răspunse:

- Mi-au murit părinții și nu mai am la cine sta. Am stat la un om cu cinci copii și nu poate să mă mai țină. Mi-e foame, mi-e frig și n-am decât cămășuța aceasta, iar oamenii se feresc de mine.

- Câți ani ai?

- Unsprezece.

- Eu am doisprezece, nu mai plânge. De azi înainte eu voi avea grija de tine, ca de o soră a mea. Acum, te rog, ascultă-mă! Să schimbăm repede hainele: tu îmbraci hainuțele mele și eu îmbrac cămășuța ta.

- O! zise orfana, tu ești prea bună... Cum aş putea... și-apoi a mea este urâtă și stricată, iar ale tale sunt prea frumoase...

- Nu te gândi la asta, ci dezbracă-te...

Orfana se supuse, ștergându-și lacrimile și privind cu mirare la fetiță mărinimoasă, care de bună voie se despria de hainele scumpe și călduroase, în care fusese împodobită.

După ce își schimbară hainele, Parascheva îi arătă într-un buzunar și câțiva bănuți cu care să-și cumpere ceva de mâncare. Apoi, o îmbrățișă cu gingăsie sărutându-i obrăjorii ei reci și o mângâie.

Respect pentru nămenirea sănătății

- Să nu mai plângi, de azi înainte ești sora mea.

Mângâiată fiind orfana de acest gest al Paraschevei și risipindu-i-se deznădejdea, drept recunoștință, îi răspunse:

- Am să te iubesc mult. Îți mulțumesc. Ce bună ești! Ceilalți copii sunt răi cu mine pentru că sunt săracă și neînvățată.

Îmbrăcată în haină zdrențuită, zgribulită, cu picioarele goale, Parascheva grăbi pașii pe drumul spre casa părintească, privind cum se depărta copila orfană și fără apărare, acum fericită și cu zâmbetul pe buze. Și, cum alerga înfrigurată, i se păru că vede în zare o lumină ce se apropiă tot mai mult de ea într-un fel de boare diamantină: era chipul bland al lui Iisus Hristos, Care purta pe umeri Crucea grea. Și era atât de grea că Iisus părea că Se prăbușește sub povara ei.

Înduioșată, fetița întinse mâinile rugătoare și-l zise:

- Doamne Iisuse, lasă-mă să-Ți ajut, căci crucea Ta e tare grea și Tu abia mai poți merge sub povara ei.

- Amin, zic ţie, fiica mea: tu Mi-ai și ajutat.

- Când Doamne?

- Când ai ajutat-o pe fetița orfană, tu pe Mine M-ai ajutat. Când ai împărțit cu ea crucea umilinței și a suferințelor ei, ai luat pe umerii tăi mici o parte din crucea Mea. Fii binecuvântată, Parascheva!

Lumina minunată cu chipul bland al lui Iisus se făcu nevăzută. Acum începu să se lămurească